KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, 30.06.2004
COM(2004) 448 wersja ostateczna

2004/0137 (COD)

Wniosek dotyczący C6-0143/04

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy, włącznie z finansowaniem terrorystów

(przedstawiona przez Komisję)

UZASADNIENIE

Streszczenie

Wysiłki podejmowane przez Wspólnotę na rzecz zwalczania prania pieniędzy odzwierciedlają dyrektywy z 1991 r. i 2001 r. Dyrektywa z 1991 r. pozostaje w ścisłej zgodności z zaleceniami Grupy zadaniowej ds. działań finansowych przeciw praniu pieniędzy (FATF), światowym standardem w tym obszarze.

Dyrektywa z 1991 r. określiła zjawisko prania pieniędzy w kategorii przestępstw narkotykowych i nałożyła zobowiązania wyłącznie na sektor finansowy. Nowelizacja z 2001 r. rozszerzyła ten zakres zarówno pod względem przestępstw, jak i zawodów oraz sfer działalności nim objętych.

Dyrektywa z 2001 r. pozostawiła kwestię precyzyjnego zdefiniowania poważnych przestępstw otwartą i wezwała Komisję do przedłożenia w 2004 r. kolejnej propozycji w tej sprawie.

W czerwcu 2003 r. FATF dokonała rewizji swoich zaleceń, obecnie obejmujących także finansowanie terrorystów. Niniejsza propozycja dyrektywy odnosi się także w szczególności do zwalczania finansowania terrorystów i przewiduje zmiany potrzebne do uwzględnienia poprawionych Czterdziestu Zaleceń FATF.

Wprowadzenie

Wysiłki Wspólnoty na rzecz zapobiegania i zwalczania prania pieniędzy (działań podejmowanych przez przestępców w celu zatajenia nielegalnego pochodzenia dochodów z przestępstwa) rozpoczęły się wraz z przyjęciem dyrektywy Rady 91/308/EWG w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy.

Dyrektywa z 1991 r. wzięła pod uwagę, w szczególności, Czterdzieści Zaleceń Grupy zadaniowej ds. działań finansowych przeciw praniu pieniędzy (FATF), wiodącego międzynarodowego organu zajmującego się zwalczaniem prania pieniędzy w skali globalnej.

Dyrektywa z 1991 r. zażądała od Państw Członkowskich wprowadzenia zakazu prania dochodów z przestępstw narkotykowych, zobowiązania swoich sektorów finansowych do identyfikowania własnych klientów, prowadzenia rejestracji, ustanowienia wewnętrznych procedur kontroli oraz zgłaszania wszelkich przypadków, w których zachodzi podejrzenie prania pieniędzy właściwym władzom.

Ograniczenie dochodów z przestępstw narkotykowych wkrótce okazało się zbyt restrykcyjne. Okazało się także, że zacieśnienie kontroli w sektorze finansowym skłoniło osoby zajmujące się praniem pieniędzy do poszukiwania alternatywnych metod prania.

W 1999 r. Komisja zaproponowała rozszerzenie zakresu przestępstw karnych nią objętych i włączenie do niego szerokiej gamy działalności i zawodów o charakterze pozafinansowym, podatnych na proceder prania pieniędzy.

Dyrektywa 2001/97/WE zmieniająca dyrektywę, o której mowa powyżej, została przyjęta dnia 4 grudnia 2001. Uwzględniła ona w znacznym zakresie propozycję Komisji dotyczącą objęcia nią działalności i zawodów o charakterze pozafinansowym. Jeśli chodzi o objęcie

dyrektywą działalności przestępczej, współprawodawcy postanowili objąć nią pranie dochodów pochodzących z poważnych przestępstw. Końcowy element definicji odnosił się do przestępstw, które może przynieść „znaczne przychody" lub „podlegających karze pozbawienia wolności". Art. 1 ust. E stwierdza, że "przed 15 grudnia 2004 r. Państwa Członkowskie powinny zmienić definicję przedstawioną w niniejszym tiret w celu dostosowania jej do definicji poważnego przestępstwa zawartej we wspólnym działaniu 98/699/WSiSW", zaś Komisja została wezwania do przedstawienia propozycji zmieniającej w tym względzie niniejsza dyrektywę.

Mimo, że w nowej dyrektywie nie odniesiono się w sposób szczególny do finansowania terrorystów, Państwa Członkowskie uzgodniły, że pojęcie „poważne przestępstwa" powinno obejmować wszelkie przestępstwa związane z finansowaniem terroryzmu. Nowa propozycja czyni szczególne odniesienie do zakresu pojęcia terroryzmu i finansowania terrorystów.

W czerwcu 2003 r. FATF postanowiła w znacznym stopniu znowelizować Czterdzieści Zaleceń, aby uwzględnić nabyte doświadczenie i bardziej zaawansowane środki wymagane dla skuteczniejszego zwalczania zjawiska prania pieniędzy.

W kilku obszarach, FATF znacznie zwiększyła poziom szczegółowości w swoich Zaleceniach, zwłaszcza w zakresie identyfikacji i weryfikacji klienta, sytuacji, gdzie wyższe ryzyko prania pieniędzy uzasadnia stosowanie bardziej zaawansowanych środków, jak również sytuacji, gdzie mniejsze ryzyko uzasadnia złagodzenie kontroli.

Państwa Członkowskie UE i Komisja wyrażają przekonanie, że poprawione Czterdzieści zaleceń FATF należy stosować w sposób skoordynowany na szczeblu Unii Europejskiej.

Dla zachowania przejrzystości postanowiono uchylić istniejącą dyrektywę i zaproponować nowy, odrębny tekst. Komisja wychodzi z założenia, że nowa dyrektywa powinna opierać się na obowiązującym dorobku wspólnotowym, a istniejące przepisy, zwłaszcza te dotyczące traktowania zawodów, nie powinny być kwestionowane, jeśli nie istnieje taka potrzeba.

Komitet Kontaktowy straci swoją podstawę w prawodawstwie wspólnotowym i trzeba będzie ustanowić nowy Komitet. Komisji należy powierzyć ograniczone uprawnienia wykonawcze w niektórych obszarach technicznych. W tym zakresie Komisja powinna otrzymać pomoc ze strony nowego Komitetu ds. Zapobiegania Praniu Pieniędzy zgodnie z postanowieniami decyzji 1999/468/WE.

Uwagi dotyczące poszczególnych artykułów propozycji

Artykuł 1

Zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie, pranie pieniędzy należy określić mianem przestępstwa karnego. Aby zapewnić efektywność zwalczania prania pieniędzy, konieczne jest stosowanie sankcji przewidzianych prawem karnym.

Nowa definicja prania pieniędzy została zaproponowana szczególnie po to, aby objąć nią finansowanie terrorystów. Tytuł dyrektywy odnosi się do "uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy, włącznie z finansowaniem terrorystów". Obecnie definicja prania pieniędzy przewiduje przypadek skierowania mienia pochodzącego z legalnej działalności na finansowanie terroryzmu. A zatem, wszelkie kolejne odniesienia do prania pieniędzy obejmują także finansowanie terrorystów.

Artykuł 2

Nowa propozycja dąży do wypełnienia niektórych luk w zakresie objętym dyrektywą i zastosowania się do poprawionych Czterdziestu zaleceń FATF. Czyni ona szczególne odniesienia do trustów i spółek usługowych, jak również obejmuje pośredników w ubezpieczeniach na życie.

Proponuje się, aby zakresem dyrektywy objąć wszystkie osoby trudniące się obrotem towarami lub świadczące usługi i otrzymujące płatności w gotówce powyżej ustalonej wartości progowej.

Artykuł 3

Ten artykuł, zawierający definicje, przejmuje wszystkie definicje z poprzedniej dyrektywy, czyni techniczne dostosowania do niektórych definicji, wprowadza znaczące zmiany w innych, jak również dodaje niektóre nowe definicje.

Definicja instytucji finansowej została zmieniona zgodnie z podejściem FATF. Każde przedsiębiorstwo prowadzące określonego rodzaju działalność finansową jest uważane za instytucję finansową, ale Państwom Członkowskim wolno nie stosować tej dyrektywy w sytuacjach, gdy ryzyko jest bardzo niskie.

Dodano definicje pośredników ubezpieczeniowych, terroryzmu, użytkownika majątku, trustu i spółki usługowej, osób na eksponowanych stanowiskach politycznych (*politically exposed persons* - PEP), jednostki wywiadu finansowego, stosunków handlowych i banków wirtualnych.

Najpoważniejsza zmiana dotyczy definicji działalności przestępczej. Terroryzm został wprowadzony jako osobny element, a wszelkie poważne przestępstwa, określone w stosownym instrumencie trzeciego filaru, powinny zostać objęte zakresem dyrektywy. Przyniesie to w rezultacie bardziej skoordynowane podejście, choć dokładne zakresy nadal będą różnić się w poszczególnych Państwach Członkowskich w zależności od ich krajowych kodeksów karnych.

Artykuł 5

Dyrektywa z 1991 r. przewidywała, że klientów należy identyfikować "z chwilą nawiązania relacji handlowych" i nie zajmowała się w sposób szczególny sytuacjami występującymi przed nawiązaniem stosunków. Nowy tekst, oparty na Zaleceniach FATF, jasno stwierdza, że instytucje kredytowe i finansowe nie mogą utrzymywać anonimowych rachunków.

Artykuły 6 i 7

Artykuły te omawiają szczegółowo zakres środków, które instytucje i osoby podlegające dyrektywie muszą przyjąć celem upewnienia się, że znają swoich klientów i rozumieją naturę ich finansowej i handlowej działalności. Te nowe postanowienia nie różnią się w sposób radykalny swoim charakterem od tych, które zawiera poprzednia dyrektywa. Jednakże zgodnie z poprawionymi Zaleceniami FATF, nowa propozycja zawiera bardziej szczegółowe wymagania. Określono w niej, że procedury te można prowadzić na zasadzie wrażliwości na ryzyko.

Zawarty w poprzedniej dyrektywie wymóg dotyczący rzeczywistych właścicieli, mający charakter raczej ogólny, uznaje się za niewystarczający. Osoby i instytucje podlegające dyrektywie powinny wystarczająco upewnić się, że stwierdziły i zrozumiały wszelkie sytuacje czerpania korzyści z prania pieniędzy, w oparciu o jasną definicję pojęcia „użytkownika majątku". Szczególnie złożone lub niejasne sytuacje powinny skłaniać do wzmożonej czujności.

Artykuł 8

Podstawowa zasada polega na tym, że identyfikacja i weryfikacja klienta powinna zostać zakończona przed nawiązaniem stosunków handlowych. Obecna dyrektywa przewiduje ponadto, że stosunki handlowe mogą rozpocząć się, gdy procedury identyfikacji klienta są jeszcze w toku. Rozwiązuje to problem podniesiony w szczególności przez środowiska zawodowe. Jednocześnie, obecnie jasno stwierdza się, że jeśli nie można w sposób zadowalający sfinalizować procesu identyfikacji klienta, należy zerwać stosunki handlowe. W odpowiednim momencie, gdy wystąpi ryzyko prania pieniędzy, należy także przeanalizować stare konta i relacje.

Artykuł 9

W artykule tym odtworzono przepisy dotyczące identyfikacji klienta w przypadku kasyn z dyrektywy z 2001 r.

Artykuł 10

Artykuł ten, sformułowany jako opcja dla Państw Członkowskich, wprowadza pojęcie uproszczonych zasad należytej staranności, gdy ryzyko prania pieniędzy jest wyraźnie zmniejszone, oraz przedstawia przykłady. W celu zapewnienia koordynacji, art. 37 i 38 przewidują, że Komisja, wspomagana przez nowy Komitet, przyjmie środki wykonawcze obejmujące ustanowienie kryteriów dla określenia, które sytuacje rodzą niskie ryzyko prania pieniędzy.

Artykuł 11

Zdarzają się także przypadki, gdy ryzyko prania pieniędzy jest wyraźnie większe, a wtedy należy wykazać szczególną staranność Artykuł ten określa trzy takie przypadki jako minimum, a konkretnie: brak fizycznego kontaktu z klientem (operacje typu „no face-to-face), transgraniczne stosunki z bankami korespondentami oraz relacje z osobami na eksponowanych stanowiskach politycznych. Także i w tych przypadkach Komisja, wspomagana przez nowy Komitet, powinna być w stanie przyjąć środki wykonawcze obejmujące ustanowienie kryteriów dla ustalenia innych sytuacji wymagających zwiększenia należytej staranności.

Artykuły 12 - 16

Zbędne powtarzanie procedur identyfikacji klienta może stanowić przeszkodę w legalnej działalności handlowej lub zawodowej. Dotyczy to, na przykład, sytuacji, gdy klient jest polecony lub przedstawiony przez jeden bank lub adwokata innemu bankowi lub adwokatowi. Takich klientów należy często akceptować bez ponownego stosowania procedur identyfikacji klienta, pod warunkiem zachowania pewnych środków bezpieczeństwa.

Artykuł 17

Artykuł ten odtwarza postanowienia poprzedniej dyrektywy wymagające zwrócenia szczególnej uwagi na złożone lub nietypowe transakcje. Źródłem użytecznych wskazówek mogą być prace FATF nad trendami i technikami w zakresie prania pieniędzy.

Artykuły 18 - 22

Te artykuły, dotyczące zgłaszania podejrzanych transakcji, w szczególności uwzględniają jednostkę wywiadu finansowego jako organ odpowiedzialny za otrzymywanie tego typu sprawozdań i postępowanie z nimi. Definicję jednostki wywiadu finansowego zaczerpnięto z ramowej decyzji Rady 2000/642/WSiSW z dnia 17 października 2000 r.

Uzgodnienia dotyczące składania sprawozdań przez adwokatów i przedstawicieli innych zawodów, jak również odpowiednie środki bezpieczeństwa przejęto bez zmiany z dyrektywy z 2001 r.

Artykuł 23

W artykule tym potwierdzono, że sprawozdania dotyczące podejrzeń o pranie pieniędzy nie stanowią naruszenia obowiązku zachowania poufności zgodnie z prawem karnym lub cywilnym. Odniesienie do sprawozdań składanych „w dobrej wierze" zastępuje się odniesieniem do sprawozdań składanych zgodnie z wymaganiami dyrektywy.

Artykuł 24

Jest to nowy przepis. Komisja jest świadoma faktu, że pracownicy podlegają zagrożeniom, gdyż okazało się, że są oni źródłem sprawozdań dla władz, prowadzących do wszczęcia dochodzenia lub postępowania. Mimo, iż niniejsza dyrektywa nie dąży do zmodyfikowania procedur postępowania sądowego lub ścigania, do dyrektywy włączono ten artykuł z uwagi na znaczenie tej kwestii dla efektywności dyrektywy, w celu zwrócenia uwagi Państw Członkowskich na wagę problemu. Państwa Członkowskie winny uczynić wszystko, co leży w ich mocy, aby zapobiec sytuacjom, w których pracownicy staną się obiektem gróźb lub ofiarami.

Artykuł 25

W przypadku złożenia sprawozdania dotyczącego podejrzanej transakcji, dany klient powinien zostać poinformowany o tym fakcie. Zrezygnowano z opcji, zgodnie z którą Państwa Członkowskie mogły zezwolić przedstawicielom zawodów związanych z doradztwem prawnym na informowanie swoich klientów o tym, że takie sprawozdanie zostało złożone, gdyż opcja ta nie jest zgodna z poprawionymi 40 zaleceniami FATF. Stwierdza się jednakże, że jeśli doradca prawny pragnie odwieść klienta od nielegalnej działalności, nie stanowi to naruszenia zakazu ostrzegania klienta.

Artykuły 26 - 29

Artykuł 26 potwierdza istniejące zobowiązanie do przechowywania rejestrów przez okres co najmniej pięciu lat. Artykuł 27 wymaga od instytucji kredytowych i finansowych podlegających dyrektywie stosowania, w miarę możliwości, zobowiązań dyrektywy dotyczących identyfikacji klienta w swoich oddziałach i filiach poza obrębem UE. Artykuł 28 przewiduje, że instytucje kredytowe i finansowe UE muszą być w stanie udzielać wyczerpujących, natychmiastowych odpowiedzi na pytania ze strony jednostki wywiadu finansowego lub innych właściwych organów o informacje dotyczące ich stosunków

handlowych z konkretnymi, wskazanymi z nazwy osobami prawnymi lub fizycznymi. Mimo, że na tym etapie Komisja nie proponuje prowadzenia obowiązkowego rejestru rachunków bankowych we wszystkich Państwach Członkowskich, nowa propozycja określa cel, ale ustalenie sposobu jego osiągnięcia pozostawia w gestii poszczególnych Państw Członkowskich. Komisja będzie monitorować oddziaływanie tego przepisu. Wreszcie, artykuł 29 wymaga od Państw Członkowskich prowadzenia odpowiednich statystyk, zwłaszcza odnośnie wykorzystania sprawozdań dotyczących podejrzanych transakcji i ich rezultatów. Takie informacje, jak również informacje zwrotne, o których mowa w artykule 31, mogą być czynnikiem motywacyjnym dla tych, którzy podlegają dyrektywie i mogą pomóc im w opracowaniu efektywniejszych procedur.

Artykuły 32 i 33

Artykuły te wymagają, aby kantory, trusty i spółki usługowe podlegały obowiązkowi uzyskiwania licencji lub rejestracji, a kasyna posiadały wymagane zezwolenia. Państwa Członkowskie muszą zobowiązać swoje właściwe władze do monitorowania zachowania zgodności z tymi artykułami przez wszystkie instytucje i osoby podlegające dyrektywie.

Artykuły 34 - 36

Artykuły te omawiają kwestię sankcji. Pewien stopień zbliżenia podejścia do kar za pranie pieniędzy i finansowanie terrorystów został już osiągnięty w drodze ramowej dyrektywy Rady 2001/500/WSiSW w sprawie prania pieniędzy i ramowej decyzji Rady 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu. Artykuł 34 wymaga od Państw Członkowskich nakładania kar za naruszenia krajowych środków wykonawczych przyjętych na mocy dyrektywy. Artykuły 35 i 36 zajmują się kwestią odpowiedzialności przedsiębiorstw.

Artykuły 37 i 38

Artykuł 37 określa obszary, w których Komisja może przyjąć środki wykonawcze zgodnie z procedurą komitologii przewidzianą w decyzji 1999/468/WE w celu uwzględnienia rozwoju technicznego i zapewnienia jednolitego stosowania dyrektywy.

Artykuł 38 ustanawia nowy Komitet ds. Zapobiegania Praniu Pieniędzy, który zastępuje dawny Komitet Kontaktowy. Komisja, wspomagana przez nowy Komitet, powinna przyjąć środki wykonawcze, o których mowa w art. 37.

Artykuły 39 - 41

Artykuł 39 odtwarza zobowiązanie do przedstawiania okresowych sprawozdań z wprowadzenia w życie dyrektywy. Artykuł 40 uchyla wcześniejszą dyrektywę i czyni odniesienia do załączonej tabeli korelacji. I wreszcie, artykuł 41 przewiduje 12-miesięczny okres wykonania przepisów dyrektywy.

2004/0137 (COD)

Wniosek dotyczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy, włącznie z finansowaniem terrorystów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 zdanie pierwsze i trzecie oraz art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji[1],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno – Społecznego[2],

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu[3],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zwalczanie prania pieniędzy jest jednym z najskuteczniejszych środków przeciwstawiania się przestępczości zorganizowanej. Oprócz podejścia, jakie reprezentuje prawo karne, działania zapobiegawcze prowadzone za pośrednictwem systemu finansowego także mogą przynieść rezultaty.

(2) Działania przestępców i ich wspólników w celu ukrycia pochodzenia dochodów z przestępstwa lub skierowanie pieniędzy pochodzących z legalnej działalności na cele terrorystyczne mogą stanowić poważne zagrożenie dla prawidłowości, uczciwości i stabilności instytucji kredytowych i finansowych oraz dla zaufania do całego systemu finansowego. W celu uniknięcia przyjęcia przez Państwa Członkowskie takich środków ochrony swoich systemów finansowych, które mogą kolidować z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego, konieczne jest podjęcie przez Wspólnotę działań w tym obszarze.

(3) Jeśli na poziomie Wspólnoty nie zostaną przyjęte określone środki koordynujące, osoby zajmujące się praniem pieniędzy mogą się starać wykorzystywać swobodę przepływu kapitału i swobodę świadczenia usług finansowych, które stanowią część finansową zintegrowanego obszaru, aby umożliwić sobie prowadzenie działań o charakterze przestępczym.

---

1 Dz.U. C […], […], str. […].
2 Dz.U. C […], […], str. […].
3 Dz.U. C […], […], str. […].

(4) W odpowiedzi na te problemy, przyjęto dyrektywę Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 r. w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy[4]. Dyrektywa ta wymagała od Państw Członkowskich wprowadzenia zakazu prania pieniędzy i zobowiązania sektora finansowego, obejmującego instytucje kredytowe i szeroką gamę innych instytucji finansowych, do identyfikowania swoich klientów, prowadzenia odpowiednich rejestrów, ustanowienia wewnętrznych procedur szkolenia personelu i pracowników ochrony w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz zgłaszania właściwym władzom wszelkich przypadków, w których zachodzi podejrzenie prania pieniędzy.

(5) Pranie pieniędzy odbywa się zwykle w kontekście międzynarodowym, w celu skuteczniejszego ukrycia przestępczego pochodzenia funduszy. Środki przyjęte wyłącznie na poziomie krajowym, a nawet wspólnotowym, bez uwzględnienia współpracy i koordynacji na poziomie międzynarodowym, miałyby bardzo ograniczone skutki. Dlatego środki przyjmowane przez Wspólnotę w tej dziedzinie powinny być zgodne z innymi działaniami podjętymi na poziomie międzynarodowym. Działania Wspólnoty w tej kwestii powinny nadal uwzględniać, w szczególności, Czterdzieści zaleceń Grupy zadaniowej ds. działań finansowych przeciw praniu pieniędzy (zwanej dalej "FATF"), która jest wiodącym organem międzynarodowym aktywnie prowadzącym walkę z praniem pieniędzy i finansowaniem terrorystów. W związku z tym, że w 2003 r. Czterdzieści zaleceń FATF znacząco znowelizowano i rozszerzono, należy doprowadzić dyrektywę Wspólnoty do zgodności z tym nowym standardem międzynarodowym.

(6) Ogólny Układ w Sprawie Handlu Usługami (GATS) pozwala swoim członkom na przyjmowanie środków niezbędnych do ochrony moralności publicznej, jak również na przyjmowanie środków zapobiegania oszustwom ze względów ostrożności, włącznie z zapewnieniem stabilności i integralności systemu finansowego.

(7) Mimo, że początkowo definicja prania pieniędzy była ograniczona jedynie do przestępstw narkotykowych, w ostatnich latach obserwuje się trend w kierunku poszerzenia tej definicji w oparciu o szeroki zakres przestępstw orzeczonych lub źródłowych. Szeroki zakres przestępstw orzeczonych ułatwia zgłaszanie podejrzanych transakcji i współpracę międzynarodową w tej dziedzinie. Dlatego też definicję poważnego przestępstwa należy doprowadzić do zgodności z definicją poważnego przestępstwa zawartą w ramowej decyzji Rady 2001/500/WSiSW z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy oraz identyfikacji, wykrywania, zamrożenia, zajęcia i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa[5].

(8) Ponadto, zakres działalności przestępczej leżący u podstawy definicji prania pieniędzy powinien zostać rozszerzony w celu uwzględnienia walki z terroryzmem i finansowaniem terrorystów. W istocie, nadużycie systemu finansowego dla skierowania pieniędzy pochodzących z przestępstwa, a nawet z czystego źródła na cele terrorystyczne stwarza wyraźne ryzyko dla integralności, prawidłowego funkcjonowania, reputacji i stabilności systemu finansowego. W związku z tym, definicję prania pieniędzy należy zmienić tak, by obejmowała ona nie tylko

---

4 Dz.U. L 166 z 28.6.1991, str. 77. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2001/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 76).

5 Dz.U. L 182 z 5.7.2001, str. 1.

manipulowanie pieniędzmi pochodzącymi z przestępstwa, ale także pobranie pieniędzy lub mienia z legalnej działalności na cele terrorystyczne. Poza tym, terroryzm powinien zostać umieszczony na liście poważnych przestępstw.

(a) Ogólne zobowiązanie do przyjęcia skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji, w powiązaniu z obowiązkiem kryminalizacji nałożonym art. 1 oznacza, że sankcje karne powinny być stosowane wobec osób fizycznych, które naruszają zobowiązania dotyczące identyfikacji klienta, prowadzenia rejestrów i zgłaszania podejrzanych transakcji w celu prania pieniędzy, gdyż osoby takie należy traktować jako współuczestników działalności w zakresie prania pieniędzy.

(9) Dyrektywa 91/308/EWG, choć nałożyła obowiązek identyfikacji klienta, zawierała stosunkowo niewiele szczegółowych danych dotyczących stosownych procedur. Mając na względzie pierwszorzędne znaczenie tego aspektu zapobiegania praniu pieniędzy, właściwym jest wprowadzenie, zgodnie z nowym standardem międzynarodowym, przepisów o większym stopniu szczegółowości dotyczących identyfikacji i weryfikacji klienta i użytkownika majątku. W tym celu niezbędna jest dokładna definicja "użytkownika majątku".

(10) Sam zakaz prania pieniędzy nie jest wystarczający, a zatem należy przewidzieć w prawie karnym sankcje w celu zapewnienia skutecznego zapobiegania praniu pieniędzy, włącznie z finansowaniem terrorystów. W związku z tym, pranie pieniędzy należy określić zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym jako przestępstwo karne.

(11) Ponieważ zacieśnienie kontroli w sektorze finansowym skłoniło osoby zajmujące się praniem pieniędzy do poszukiwania alternatywnych metod ukrywania pochodzenia dochodów z przestępstwa, należy rozszerzyć obowiązek zwalczania prania pieniędzy na pośredników w ubezpieczeniach na życie, trusty i spółki usługowe.

(12) Dyrektywa 91/308/EWG, z późniejszymi zmianami, objęła notariuszy i prawników wykonujących wolne zawody zakresem wspólnotowego systemu zwalczania prania pieniędzy; w nowej dyrektywie powinni oni nadal pozostać objęci tym systemem; prawnicy wykonujący wolne zawody, w znaczeniu określonym przez Państwa Członkowskie, powinny podlegać przepisom dyrektywy w przypadku udziału w transakcjach finansowych lub korporacyjnych, włączając w to świadczenie doradztwa podatkowego wówczas, gdy istnieje największe ryzyko, iż usługi świadczone przez takich prawników mogą być nadużywane do celów prania dochodów pochodzących z działalności przestępczej.

(13) Jednakże wówczas, gdy niezależni przedstawiciele prawnie uznanych i kontrolowanych zawodów związanych z doradztwem prawnym, tacy jak adwokaci, ustalają sytuację prawną klienta lub reprezentują klienta w postępowaniu prawnym, nie byłoby właściwe, na mocy niniejszej dyrektywy, aby nakładać na nich obowiązek sporządzania sprawozdań dotyczących podejrzeń o pranie pieniędzy. Muszą istnieć odstępstwa od obowiązku zgłaszania informacji uzyskanych zarówno przed, w czasie lub po zakończeniu postępowania sądowego lub podczas ustalania sytuacji prawnej klienta. Doradztwo prawne podlega obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej, chyba że radca prawny bierze udział w czynnościach prania pieniędzy, doradztwo prawne służy celom prania pieniędzy, lub adwokat wie, że klient szuka porady prawnej dla celów prania pieniędzy.

(14) Bezpośrednio porównywalne usługi należy traktować w ten sam sposób, gdy są one świadczone przez przedstawicieli zawodów, które podlegają niniejszej dyrektywie. W celu przestrzegania przepisów zawartych w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (ECHR) oraz w Traktacie Unii Europejskiej, w przypadku audytorów, zewnętrznych księgowych oraz doradców podatkowych, którzy, w niektórych Państwach Członkowskich, mogą bronić lub reprezentować klienta podczas postępowania prawnego lub w ramach ustalania sytuacji prawnej klienta, informacje, które uzyskują w trakcie wykonywania powyższych zadań nie powinny podlegać obowiązkom sprawozdawczym zgodnie z niniejszą dyrektywą.

(15) Należy przyznać, że ryzyko prania pieniędzy i finansowania terrorystów nie jest w każdym przypadku takie same. Zgodnie z podejściem opartym na ryzyku, powinno się wprowadzić do prawodawstwa wspólnotowego zasadę, zgodnie z którą w stosownych przypadkach można zezwolić na stosowanie uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta.

(16) W równej mierze, prawodawstwo wspólnotowe powinno uznać, że niektóre sytuacje stwarzają zwiększone ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terrorystów; mimo, że istnieje obowiązek ustalenia tożsamości i profilu działalności wszystkich klientów, występują przypadki, gdy wymagane są szczególnie rygorystyczne procedury identyfikacji i weryfikacji klienta.

(17) Zważywszy, że dotyczy to zwłaszcza stosunków handlowych z osobami, które zajmują lub zajmowały ważne stanowiska publiczne, szczególnie tymi, które pochodzą z krajów, gdzie szerzy się korupcja, tego typu stosunki mogą narazić sektor finansowy szczególnie na poważne ryzyko utraty reputacji oraz/lub ryzyko prawne. Międzynarodowe wysiłki na rzecz walki z korupcją uzasadniają zwrócenie większej uwagi na tego typu przypadki.

(18) Środki niezbędne dla wykonania niniejszej dyrektywy należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji[6].

(19) Jako że środki niezbędne dla wykonania niniejszej dyrektywy są środkami o ogólnym zasięgu, w rozumieniu art. 2 wyżej wspomnianej decyzji Rady, powinny one zostać przyjęte przez zastosowanie procedury regulacyjnej przewidzianej w art. 5 tej decyzji. W tym celu należy ustanowić nowy Komitet ds. Zapobiegania Praniu Pieniędzy, który zastąpi Komitet Kontaktowego ds. Prania Pieniędzy powołany dyrektywą 91/308/EWG.

(20) W celu uniknięcia powtórnych procedur identyfikacji klienta, prowadzących do opóźnień i nieefektywności w międzynarodowej działalności gospodarczej, należy zezwolić na wprowadzanie klientów, których identyfikację przeprowadzono gdzie indziej, pod warunkiem zastosowania właściwych środków bezpieczeństwa.

(21) Sprawozdania dotyczące podejrzanych transakcji należy składać organom odpowiedzialnym za zwalczanie prania pieniędzy. Organy te obecnie ogólnie określa się jako jednostki wywiadu finansowego i ta terminologia powinna zostać

---

[6] Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

zastosowana w niniejszej dyrektywie. Każde Państwo Członkowskie powinno posiadać jednostkę wywiadu finansowego. Trzeba wyraźnie stwierdzić, że w sprawozdaniach należy zgłaszać także próby prania pieniędzy.

(22) Zaobserwowano szereg przypadków, gdy pracownicy, którzy zgłosili swoje podejrzenia co do prania pieniędzy podlegali groźbom lub szykanom. Chociaż niniejsza dyrektywa nie może kolidować z postępowaniem sądowym Państw Członkowskich, jest to sprawa o znaczeniu kluczowym dla efektywności systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy. Państwa Członkowskie powinny mieć świadomość istnienia tego problemu i uczynić wszystko, co w ich mocy, aby ochronić pracowników przed tego rodzaju szykanami.

(23) Pranie pieniędzy i finansowanie terrorystów są to problemy o skali międzynarodowej, dlatego wysiłki na rzecz ich zwalczania winny mieć charakter globalny. W przypadku, gdy instytucje kredytowe i finansowe Wspólnoty posiadają oddziały i filie w państwach trzecich, gdzie występują luki w prawodawstwie w tej dziedzinie, powinny one stosować standard wspólnotowy w celu uniknięcia stosowania całkiem odmiennych standardów w ramach instytucji lub grupy instytucji lub, jeśli jest to niemożliwe, powiadomić o tym właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego.

(24) Ważne jest, aby instytucje kredytowe i finansowe były w stanie błyskawicznie reagować na prośby władz o udzielenie informacji odnośnie tego, czy utrzymują one stosunki handlowe z osobami wskazanymi z nazwiska lub nazwy.

(25) W celu utrzymania mobilizacji instytucji i innych osób podlegających prawodawstwu wspólnotowemu w tej dziedzinie, należy przekazywać im informacje zwrotne dotyczące użyteczności składanych przez nie sprawozdań i działań podejmowanych w ich wyniku, o ile jest to wykonalne. Aby umożliwić przekazywanie informacji zwrotnych oraz przegląd efektywności systemów zwalczania prania pieniędzy, Państwa Członkowskie będą prowadzić i doskonalić odpowiednie statystyki.

(26) Biorąc pod uwagę znaczenie walki z praniem pieniędzy Państwa Członkowskie muszą ustanowić w prawie krajowym skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje za brak poszanowania przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Ponieważ osoby prawne są często uwikłane w złożone operacje prania pieniędzy, sankcje takie należy dostosować do działalności prowadzonej przez daną osobę prawną.

(27) Z uwagi na bardzo istotne zmiany, które należy wprowadzić w dyrektywie 91/308/EWG, powinno się nadać tej dyrektywie nowe brzmienie w celu zachowania przejrzystości.

(28) Jako że Państwa Członkowskie działając pojedynczo nie mogą w wystarczającym stopniu osiągnąć celów niniejszej dyrektywy, które ze względu na skalę i efekty działania można lepiej zrealizować na szczeblu Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą subsydiarności określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza środki niezbędne dla osiągnięcia tych celów.

(29) Niniejsza dyrektywa szanuje prawa podstawowe i zasady uznane w szczególności przez Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Przedmiot, zakres i definicje

Artykuł 1

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby pranie pieniędzy będzie stanowiło przestępstwo karne.

2. Dla celów niniejszej dyrektywy, „pranie pieniędzy" oznacza wymienione poniżej umyślne postępowanie, dokonywane w celu:

(a) konwersji lub przekazania mienia, wiedząc, że pochodzi ono z działalności przestępczej lub z udziału w takiej działalności, celem ukrywania lub zatajania bezprawnego pochodzenia tego mienia albo udzielenie pomocy osobie, która bierze udział w takiej działalności, w celu, aby uniknęła ona prawnych konsekwencji tych działań;

(b) ukrycia lub zatajenia prawdziwego charakteru, źródła, miejsca przechowywania, przemieszczaniu, praw związanych z tym mieniem lub jego własnością, wiedząc, że źródłem tego mienia jest działalność o charakterze przestępczym, lub udziału w takiej działalności;

(c) nabycia, posiadania albo używania mienia, wiedząc w momencie jego otrzymania, że mienie to pochodzi z działalności o charakterze przestępczym, lub udziału w takiej działalności;

(d) dostarczenia lub odebrania, wszelkimi sposobami, mienia pochodzącego z legalnej działalności z zamiarem jego wykorzystania lub wiedząc, że ma ono być wykorzystane, w całości lub części, dla działań terrorystycznych;

(e) udziału, współdziałania w celu popełnienia, usiłowanie popełnienia, jak też pomocnictwo, nakłanianie, ułatwianie oraz doradzanie w przypadku czynów określonych w powyższych ustępach.

Świadomość, zamiar lub cel wymagany jako element czynów określonych w punkcie pierwszym, mogą być ustalane na podstawie obiektywnych przesłanek faktycznych.

Za pranie pieniędzy uważa się również działania, w ramach, których uzyskano składnik majątkowy mający stać się przedmiotem prania pieniędzy, nawet, jeżeli działania te prowadzono na terytorium innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego.

Artykuł 2

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się wobec następujących instytucji i osób:

(1) instytucje kredytowe;

(2) instytucje finansowe;

(3) następujące osoby prawne lub fizyczne podczas wykonywania swych czynności zawodowych:

(a) audytorzy, zewnętrzni księgowi i doradcy podatkowi;

(b) notariusze oraz prawnicy wykonujący wolne zawody, gdy uczestniczą, poprzez działanie w imieniu i na rzecz swoich klientów, w transakcjach finansowych lub transakcjach dotyczących obrotu nieruchomościami lub poprzez pomoc w planowaniu lub realizowaniu transakcji dla swoich klientów, dotyczących:

(i) kupna i sprzedaży nieruchomości oraz jednostek gospodarczych;

(ii) zarządzania pieniędzmi klientów, ich papierami wartościowymi lub pozostałymi aktywami;

(iii) otwierania lub zarządzania rachunkami bankowymi, oszczędnościowymi lub rachunkami papierów wartościowych;

(iv) organizacji współpracy niezbędnej dla tworzenia, działalności lub zarządu spółek;

(v) tworzenia, działalności lub zarządu trustami, spółkami lub podobnymi strukturami;

(c) trusty lub spółki usługowe nie objęte lit. a) lub b);

(d) pośrednicy w ubezpieczeniach, gdy działają w związku z ubezpieczeniami na życie I innymi ubezpieczeniami inwestycyjnymi;

(e) pośrednicy w obrocie nieruchomościami;

(f) inne osoby handlujące towarami lub świadczące usługi, gdy płatność jest dokonywana w gotówce w kwocie co najmniej 15.000 euro, bez względu na to, czy transakcja jest prowadzona jako pojedyncza operacji czy kilka operacji, które wydają się być wzajemnie ze sobą powiązane;

(g) kasyna.

2. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o nie stosowaniu niniejszej dyrektywy w przypadku instytucji finansowych, które angażują się w działalność finansową na zasadzie sporadycznej lub w bardzo ograniczonym zakresie oraz gdy występuje niewielkie ryzyko prania pieniędzy.

Artykuł 3

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

(1) “instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową, w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[7], oraz obejmuje oddziały w znaczeniu art. 1 ust. 3 wspomnianej dyrektywy znajdujące się we Wspólnocie, instytucji kredytowych posiadających swoje siedziby wewnątrz lub na zewnątrz Wspólnoty,

(2) „instytucja finansowa” oznacza:

(a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, którego głównym przedmiotem działalności jest dokonywanie jednej lub więcej operacji objętych pkt. 2-12 i pkt. 14 załącznika I do dyrektywy 2000/12/WE, punkty te obejmują działalność kantorów wymiany walut oraz biur dokonujących przekazów pieniężnych;

(b) spółkę ubezpieczeniową, która została zarejestrowana zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[8], w zakresie, w jakim prowadzi działalność objętą zakresem tej dyrektywy;

(c) przedsiębiorstwo inwestycyjne, w rozumieniu definicji zawartej w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[9];

(d) zbiorowy fundusz inwestycyjny sprzedający swoje jednostki lub udziały.

(e) znajdujące się we Wspólnocie oddziały instytucji, o których mowa w lit. a) - d), posiadających swoje siedziby wewnątrz lub na zewnątrz Wspólnoty;

(3) “pośrednicy w ubezpieczeniach” oznacza pośredników w ubezpieczeniach w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 ust. 3 dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[10];

(4) “terroryzm” oznacza każde z przestępstw w rozumieniu art. 1 – 4 ramowej decyzji Rady 2002/475/WSiSW[11];

(5) “mienie” oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, bez względu na to czy mają one charakter materialny czy niematerialny, ruchomy lub nieruchomy, rzeczowy lub nierzeczowy, oraz akty prawne lub dokumenty w jakiejkolwiek formie, włącznie z elektroniczną lub cyfrową, zaświadczające o tytule własności lub prawach pokrewnych do tych aktywów.

(6) „działalność przestępcza” oznacza jakiekolwiek przestępcze zaangażowanie w popełnienie poważnego przestępstwa.

(7) “poważne przestępstwo” oznacza, co najmniej:

(a) terroryzm;

(b) jakiekolwiek przestępstwa w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 ust. 1 lit. a) Konwencji Narodów Zjednoczonych o Zwalczaniu Nielegalnego Handlu Narkotykami i Substancjami Psychotropowymi z 1988 r.;

---

7 Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1.
8 Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1.
9 Dz.U. L 145 z 30.4.2004, str.1
10 Dz.U. L 9 z 15.1.2003, str. 3.
11 Dz.U. L 164 z 22.6.2002, str. 3.

(c) działalność organizacji przestępczych w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 wspólnego działania 98/733/WSiSW[12];

(d) nadużycie finansowe, co najmniej poważne, w myśl definicji zawartej w art.1 ust.1 i art. 2 Konwencji w sprawie zabezpieczenia interesów finansowych Wspólnot Europejskich[13];

(e) korupcję;

(f) przestępstwo, które podlega karze kilku lat pozbawienia wolności lub aresztu lub, w przypadku Państw, których systemy prawne ustaliły minimalny wymiar kary dla tego typu przestępstw – każde przestępstwo, które podlega karze pozbawienia wolności lub aresztu na okres od sześciu miesięcy.

(8) „użytkownik majątku" oznacza

(a) osobę fizyczną, która ostatecznie, bezpośrednio lub pośrednio, posiada na własność lub kontroluje co najmniej 10 % udziałów lub praw głosu osoby prawnej lub w inny sposób wywiera znaczący wpływ na zarządzanie osobą prawną, za wyjątkiem spółek notowanych na oficjalnej giełdzie papierów wartościowych, podlegających wymaganiom ujawniania informacji zgodnym z prawodawstwem wspólnotowym lub równoważnym standardom międzynarodowym;

(b) osobę fizyczną, która bezpośrednio lub pośrednio jest ostatecznym beneficjentem co najmniej 10 % majątku fundacji, trustu lub podmiotu o podobnej formie prawnej lub która wywiera wpływ na porównywalną ilość majątku fundacji, trustu lub podmiotu o podobnej formie prawnej, za wyjątkiem spółek notowanych na oficjalnej giełdzie papierów wartościowych, podlegających wymaganiom ujawniania informacji zgodnym z prawodawstwem wspólnotowym lub równoważnymi standardami międzynarodowymi;

(c) osoby fizyczne, w których imieniu prowadzona jest transakcja lub działalność;

(9) "trust i spółka usługowa" oznacza osobę fizyczną lub prawną, która poprzez swoją działalność świadczy osobom trzecim następujące usługi:

(a) tworzenie spółek lub innych osób prawnych;

(b) działanie lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania w charakterze dyrektora lub sekretarza spółki handlowej, partnera w spółce osobowej lub na innym stanowisku w stosunku do innych osób prawnych;

(c) zapewnienie siedziby, adresu działalności lub zakwaterowania, adresu korespondencyjnego lub administracyjnego dla spółki handlowej, osobowej lub innej osoby lub formy prawnej;

(d) działanie lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania w charakterze powiernika trustu dobrowolnego lub podmiotu o podobnej formie prawnej;

---

[12] Dz.U. L 351 z 29.12.1998, str. 1.

[13] Dz.U. C 316 z 27.11.1995, str. 48.

(e) działanie lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania na rzecz innej osoby w charakterze udziałowca mianowanego;

(10) “osoby na eksponowanych stanowiskach politycznych” oznacza osoby fizyczne, którym powierzono znaczące funkcje publiczne, a ich znaczniejsze lub złożone transakcje finansowe lub handlowe mogą stwarzać zwiększone ryzyko prania pieniędzy, jak również członkowie najbliższej rodziny i bliscy krewni tych osób;

(11) “Stosunki handlowe” oznacza stosunki biznesowe, zawodowe lub handlowe, które w momencie nawiązywania kontaktów rokują nadzieje na długotrwałe ich utrzymywanie;

(12) “Bank wirtualny” oznacza instytucję kredytową utworzoną w jurysdykcji, w której nie jest ona fizycznie obecna, co pociąga za sobą działanie i zarządzanie z umyślnym zamiarem, która to instytucja nie jest stowarzyszona z grupą finansową działającą w sposób prawnie uregulowany.

Artykuł 4

W celu zapobiegania praniu pieniędzy Państwa Członkowskie mają prawo przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej rygorystyczne przepisy w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Rozdział II

Zasady należytej staranności wobec klienta

SEKCJA 1

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 5

Państwa Członkowskie wprowadzą wobec swoich instytucji kredytowych i finansowych zakaz utrzymywania anonimowych rachunków, anonimowych książeczek bankowych wkładów lub rachunków pod fikcyjnymi nazwami.

Artykuł 6

Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą będą stosować procedury należytej staranności wobec klienta na podstawie wiarygodnych, bezstronnych dokumentów źródłowych, danych lub informacji w następujących przypadkach:

(a) w momencie nawiązywania stosunków handlowych;

(b) w trakcie prowadzenia sporadycznych transakcji w wysokości co najmniej 15.000 euro bez względu na to, czy transakcja jest prowadzona jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które sprawiają wrażenie wzajemnie ze sobą powiązanych

(c) gdy istnieje podejrzenie prania pieniędzy bez względu na jakiekolwiek odstępstwo, zwolnienie lub próg;

(d) gdy istnieją wątpliwości co do prawdziwości lub stosowności wcześniej otrzymanych danych dotyczących identyfikacji klienta.

Artykuł 7

1. Procedury należytej staranności wobec klienta obejmują następujące działania:

(a) identyfikowanie klienta i weryfikowanie jego tożsamości;

(b) identyfikowanie, w stosownych przypadkach, użytkownika majątku i podejmowanie, w rozsądnym zakresie, środków weryfikowania jego tożsamości w sposób satysfakcjonujący instytucję lub osobę tak, by była ona przekonana, że wie, kim jest użytkownik majątku, co w przypadku osób prawnych, trustów i podmiotów o podobnej formie prawnej obejmuje podejmowanie, w rozsądnym zakresie, środków prowadzących do zrozumienia struktury własności i kontroli klienta;

(c) otrzymywanie informacji na temat celu i zamierzonego charakteru stosunków handlowych;

(d) prowadzenie bieżących działań służących zapewnieniu należytej staranności w stosunkach handlowych, włącznie ze skrupulatnym badaniem transakcji podejmowanych w trakcie trwania tych stosunków w celu zapewnienia, że prowadzone transakcje są zgodne z wiedzą danej instytucji lub osoby na temat klienta, profilem działalności i ryzyka, co obejmuje, w miarę konieczności, źródła funduszy, jak również zapewnienie, że posiadane dokumenty, dane lub informacje są na bieżąco uaktualniane.

2. Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą stosują wszystkie wymagania dotyczące należytej staranności wobec klienta określone w ust. 1, lecz mogą określić zakres podejmowanych środków na zasadzie wrażliwości na ryzyko w zależności od typu klienta, stosunków handlowych, produktu lub transakcji.

3. W odniesieniu do usług w zakresie transferu środków pieniężnych, o których mowa w pkt. 4 załącznika I do dyrektywy 2000/12/WE, stosuje się specjalne przepisy dotyczące identyfikacji klienta określone w rozporządzeniu.....Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji o płatniku towarzyszących transferom z tytułu kredytów i transferom dokonywanym przez osoby i instytucje przekazujące środki pieniężne.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zobowiążą instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do stosowania zasad należytej staranności wobec klienta przed nawiązaniem lub w trakcie trwania stosunków handlowych, jak również przed lub w trakcie realizacji transakcji dla klientów dokonujących transakcji sporadycznie.

2. W przypadku, gdy dana instytucja lub osoba nie jest w stanie zachować zgodności z art. 7 ust. 1 lit. a), b) i c), Państwa Członkowskie będą wymagać, aby nie otwierała ona rachunku, nie nawiązywała stosunków handlowych ani nie realizowała transakcji lub aby rozwiązała stosunki handlowe, a następnie rozważyła złożenie sprawozdania dotyczącego danego klienta jednostce wywiadu finansowego zgodnie z art. 19.

3. Państwa Członkowskie zobowiążą instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do stosowania procedur należytej staranności wobec klienta nie tylko wobec wszystkich nowych klientów, ale także we właściwym czasie wobec istniejących klientów na zasadzie wrażliwości na ryzyko.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie będą wymagać, aby wszyscy klienci kasyn, którzy nabywają lub wymieniają żetony do gry o wartości co najmniej 1000 euro, byli identyfikowani, a ich tożsamość weryfikowana.

2. Kasyna podlegające nadzorowi państwa należy uważać, w każdym przypadku, za spełniające obowiązek należytej staranności wobec klienta, jeśli rejestrują, identyfikują i weryfikują one tożsamość swoich klientów od razu przy wejściu lub przed wejściem do kasyna, niezależnie od wartości zakupionych żetonów do gry.

SEKCJA 2

UPROSZCZONE ZASADY NALEŻYTEJ STARANNOŚCI WOBEC KLIENTA

Artykuł 10

1. W drodze odstępstwa od art. 6, 7 i 8 ust. 2 Państwa Członkowskie zezwolą instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą na nie zachowywanie należytej staranności w odniesieniu do klientów reprezentujących niskie ryzyko prania pieniędzy, takich jak:

(a) instytucje kredytowe i finansowe z Państw Członkowskich lub państw trzecich pod warunkiem, że podlegają one wymaganiom zwalczania prania pieniędzy zgodnym ze standardami międzynarodowymi i są objęte nadzorem pod kątem zgodności z tymi wymaganiami;

(b) spółki notowane na giełdzie, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, w rozumieniu dyrektywy 2004/39/EWG, w co najmniej jednym Państwie Członkowskim oraz notowane na giełdzie spółki z państw trzecich podlegające wymaganiom ujawniania informacji zgodnym z prawodawstwem wspólnotowym;

(c) rzeczywiści właściciele wspólnych rachunków notariuszy i innych prawników wykonujących wolne zawody z Państw Członkowskich lub państw trzecich pod warunkiem, że podlegają oni wymaganiom zwalczania prania pieniędzy zgodnym ze standardami międzynarodowymi i są objęte nadzorem pod kątem zgodności z tymi wymaganiami;

2. Państwa Członkowskie i Komisja będą informować się wzajemnie o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie nie spełnia warunków określonych w ust. 1 lit. a), b) i c).

3. W drodze odstępstwa od art. 6, 7 i 8 ust. 2, Państwa Członkowskie zezwolą instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą na niezachowywanie należytej staranności w odniesieniu do produktów i transakcji reprezentujących niskie ryzyko prania pieniędzy, takich jak:

(a) polisy ubezpieczeń na życie, gdzie roczna składka wynosi nie więcej niż 1000 euro lub jednorazowa składka wynosi nie więcej niż 2500 euro;

(b) polisy ubezpieczeniowe w funduszach emerytalnych, w przypadku braku klauzuli umożliwiającej przedterminowe umorzenie polisy i polisa może być wykorzystana jako dodatkowe poręczenie;

(c) fundusze emerytalne, fundusze emerytalne (odliczane od podatku bez prawa zamiany na wypłatę jednorazową) oraz podobne fundusze, które oferują pracownikom świadczenia emerytalne, gdzie składki wnosi się w drodze odliczenia od wynagrodzenia a regulamin funduszu nie pozwala na cesję praw i korzyści członka w ramach funduszu;

(d) pieniądze elektroniczne, w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 dyrektywy 2000/46/WE[14], gdzie nakłada się niskie limity na wyemitowane kwoty, kwoty, które można przechowywać na urządzeniu elektronicznym lub rozmiar dozwolonych transakcji.

Artykuł 10a

W przypadku przyjęcia przez Komisję decyzji na mocy pierwszego punktu art. 37 ust. 3, Państwa Członkowskie zabronią instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec instytucji kredytowych i finansowych lub spółek notowanych na giełdzie papierów wartościowych z określonego państwa trzeciego.

SEKCJA 3

WZMOŻONA NALEŻYTA STARANNOŚĆ WOBEC KLIENTA

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wezwą instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do stosowania, na zasadzie wrażliwości na ryzyko, środków wzmożonej należytej staranności wobec klienta, oprócz środków określonych w art. 6, 7 i 8 ust. 2 w sytuacjach, które z natury stanowią podwyższone ryzyko prania pieniędzy, a przynajmniej w sytuacjach opisanych poniżej, zgodnie z drugim, trzecim i czwartym punktem niniejszego ustępu.

[14] Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 39.

W przypadku, gdy klient nie jest fizycznie obecny dla celów identyfikacji, Państwa Członkowskie będą wymagać od tych instytucji i osób stosowania co najmniej jednego z następujących środków:

(a) środki takie, jak zapewnienie, aby tożsamość klienta została ustalona na podstawie dodatkowej dokumentacji dowodowej;

(b) dodatkowe środki weryfikacji lub poświadczania dostarczonych dokumentów lub wymaganie potwierdzenia ich zgodności przez instytucję objętą niniejszą dyrektywą;

(c) zapewnienie, aby pierwsza płatność w ramach operacji została zrealizowana za pośrednictwem rachunku otwartego w imieniu klienta w instytucji kredytowej.

W odniesieniu do transgranicznych stosunków w ramach bankowości korespondencyjnej z instytucjami kredytowymi z innych Państw Członkowskich lub państw trzecich, Państwa Członkowskie nakażą, aby instytucje kredytowe:

(a) gromadziły wystarczające informacje o instytucji respondenta w celu zrozumienia w pełni charakteru jego działalności i ustalenia reputacji instytucji i jakości nadzoru na podstawie publicznie dostępnych informacji;

(b) oceniały środki kontroli stosowane przez instytucję respondenta w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy;

(c) otrzymały od władz nadzorczych zezwolenie przed ustanowieniem nowej relacji z korespondentem;

(d) dokumentowały obowiązki poszczególnych instytucji;

(e) w odniesieniu do płatności dokonywanych za pośrednictwem rachunków, upewniły się w wystarczającym stopniu, że instytucja kredytowa respondenta zweryfikowała tożsamość i stosuje na bieżąco zasady należytej staranności wobec klientów posiadających bezpośredni dostęp do rachunków korespondenta i że jest ona w stanie dostarczyć instytucji korespondenta, na żądanie, odpowiednie dane dotyczące należytej staranności wobec klienta.

W odniesieniu do stosunków z osobami na eksponowanych stanowiskach politycznych, Państwa Członkowskie będą wymagać od instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą:

(a) wprowadzenia odpowiednich systemów zarządzania ryzykiem w celu ustalenia, czy klient jest osobą na politycznie eksponowanym stanowisku;

(b) uzyskania zezwolenia władz nadzorczych na nawiązanie stosunków handlowych z tego typu klientami;

(c) podejmowania rozsądnych środków w celu ustalenia źródła majątku i źródła funduszy lub wymagania prowadzenia bieżącego monitoringu stosunków handlowych.

2. Państwa Członkowskie zabronią instytucjom kredytowym nawiązywania lub kontynuowania stosunków w ramach bankowości korespondencyjnej z bankiem wirtualnym lub bankiem respondentem, który pozwala bankom wirtualnym na korzystanie ze swoich rachunków.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, aby instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą zwracały szczególną uwagę na zagrożenie praniem pieniędzy, które może wynikać z produktów lub transakcji preferujących anonimowość i w miarę potrzeby podjęły odpowiednie środki w celu uniemożliwienia wykorzystania takich produktów lub transakcji w systemach prania pieniędzy.

SEKCJA 4

DZIAŁANIA OSÓB TRZECICH W CELU SPEŁNIENIA WYMAGAŃ

Artykuł 12

Państwa Członkowskie mogą zezwolić instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą, aby polegały na osobach trzecich w kwestii spełnienia wymagań określonych w art. 7 ust. 1 lit. a), b) i c).

Jednakże, ostateczna odpowiedzialność pozostaje po stronie instytucji i osoby objętej niniejszą dyrektywą, która polega na osobie trzeciej.

Artykuł 13

1. Dla celów niniejszej sekcji, "osoba trzecia" oznacza instytucje i osoby równoznaczne z tymi, które zostały wymienione w art. 2 i spełniają poniższe wymagania:

(a) podlegają obowiązkowi rejestracji zawodowej;

(b) stosują środki należytej staranności wobec klienta i środki prowadzenia rejestracji równoznaczne ze środkami określonymi w niniejszej dyrektywie, a ich zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy podlega nadzorowi zgodnie z rozdziałem V, sekcją 2 lub mieszczą się one w państwie trzecim, które nakłada wymagania równoznaczne z tymi, które określono w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie i Komisja będą informować się wzajemnie o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie nie spełnia warunków określonych w ust. 1 lit. b).

Artykuł 13a

W przypadku przyjęcia przez Komisję decyzji na mocy pierwszego punktu art. 37 ust. 3 Państwa Członkowskie zabronią instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą dopuszczania osób trzecich z danego państwa trzeciego do spełniania wymogów należytej staranności w ich imieniu.

Artykuł 14

Osoby trzecie niezwłocznie udostępnią instytucji lub osobie, której polecono klienta, informacje ustalone na podstawie wymagań określonych w art. 7 ust. 1 lit. a), b) i c).

Osoba trzecia niezwłocznie przekaże instytucji lub osobie, której polecono klienta, odpowiednie kopie danych z identyfikacji i weryfikacji, jak również inną stosowną dokumentację potwierdzającą tożsamość klienta lub użytkownika majątku.

Artykuł 15

Państwa Członkowskie zezwolą, w każdym przypadku, swoim instytucjom i osobom, o których mowa w art. 2 ust. 1, 2 i 3 lit. a) – d) na stwierdzanie i akceptowanie rezultatów procedur należytej staranności wobec klienta określonych w art. 7 ust. 1 lit. a) – c) prowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucje lub osobę, o której mowa w art. 2 ust. 1, 2 i 3 lit. a) – d) w innym Państwie Członkowskim i działań służących spełnieniu wymagań określonych w art. 12, 13 i 14, nawet jeśli dokumenty i dane stanowiące podstawę tych wymagań różnią się od dokumentów i danych wymaganych w Państwie Członkowskim, któremu polecono klienta.

Artykuł 16

Niniejsza sekcja nie ma zastosowania wobec stosunków outsourcingu (zlecania zadań podmiotom zewnętrznym) lub pośrednictwa, gdzie na bazie ustaleń umownych usługodawca lub pośrednik ma być traktowany jako jednoznaczny z instytucją lub osobą objętą niniejszą dyrektywą.

Rozdział III

Obowiązki sprawozdawcze

SEKCJA 1

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 17

Państwa Członkowskie zobowiążą instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do badania ze szczególną uwagą każdej działalności, która ze względu na swój charakter wydaje się w dużym stopniu wypełniać znamiona transakcji związanej z praniem pieniędzy. Dotyczy to w szczególności transakcji złożonych lub transakcji o wyjątkowo dużych rozmiarach oraz wszelkich niezwykłych wzorców transakcji, które nie mają wyraźnego gospodarczego lub legalnego celu.

Artykuł 18

Każde z Państw Członkowskich ustanowi jednostkę wywiadu finansowego w celu efektywnego zwalczania prania pieniędzy.

Jednostka wywiadu finansowego zostanie ustanowiona jako centralna jednostka krajowa wyposażona w odpowiednie zasoby. Do jej obowiązków będzie należeć otrzymywanie oraz, w dozwolonym zakresie, żądanie, analizowanie i rozpowszechnianie wśród właściwych władz ujawnionych informacji finansowych, które dotyczą dochodów, co do których istnieje podejrzenie, że pochodzą z przestępstwa, jak również informacji wymaganych krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi.

Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie będą wymagać od instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą, a w stosownych przypadkach także od ich dyrektorów zarządzających i pracowników pełnej współpracy w formie:

(a) bezpośredniego i natychmiastowego informowania, z własnej inicjatywy, jednostki wywiadu finansowego w przypadku, gdy instytucja lub osoba objęta niniejszą dyrektywą poweźmie wiadomość, podejrzewa lub ma uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że popełniono lub usiłowano popełnić przestępstwo prania pieniędzy.

(b) natychmiastowego dostarczania jednostce wywiadu finansowego, na jej żądanie, wszelkich niezbędnych dalszych informacji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w obowiązujących aktach prawnych.

2. Informacje określone w ust. 1 zostaną przekazane jednostce wywiadu finansowego Państwa Członkowskiego, na którego terytorium mieści się dana instytucja lub osoba przekazująca informacje. Osoba lub osoby wyznaczone zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 30 podlegają regularnemu obowiązkowi przekazywania informacji.

Artykuł 20

1. W przypadku notariuszy oraz prawników wykonujących wolne zawody, określonych w art. 2 ust. 3 lit. b), Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć, w miejsce jednostki wywiadu finansowego, odpowiedni samostanowiący organ zawodowy uznany za organ, do którego należy kierować informacje w pierwszym rzędzie. Jeśli to nastąpi określą odpowiednie formy współpracy pomiędzy tym organem a jednostką wywiadu finansowego.

2. Państwa Członkowskie nie mają obowiązku stosowania wymagań określonych w art. 19 ust. 1 w stosunku do notariuszy, prawników wykonujących wolne zawody, audytorów, zewnętrznych księgowych oraz doradców podatkowych w odniesieniu do informacji, które otrzymują lub uzyskują na temat jednego ze swoich klientów w trakcie sprawdzania sytuacji prawnej swojego klienta lub podczas wykonywania swoich obowiązków polegających na obronie lub reprezentowaniu tego klienta w związku z postępowaniem sądowym, włączając w to doradztwo w sprawie wszczynania lub unikania postępowania, bez względu na to, czy takie informacje są uzyskane lub otrzymane przed, w trakcie lub po zakończeniu takiego postępowania.

Artykuł 21

Państwa Członkowskie nakażą, aby instytucje oraz osoby podlegające niniejszej dyrektywie wstrzymały wykonanie transakcji, w stosunku do których posiadają pewność, lub podejrzenia o związek z praniem pieniędzy, do momentu powiadomienia jednostki wywiadu finansowego.

Jednostka wywiadu finansowego, na mocy warunków ustanowionych w ramach ich prawa krajowego, może wydać polecenie o niedokonaniu takiej operacji.

Jeżeli w przypadku takiej transakcji istnieje podejrzenie, iż może ona być początkiem prania pieniędzy i jeżeli wykonanie takiej transakcji nie może być wstrzymane we wspomnianym trybie, lub jeżeli takie postępowanie może zaszkodzić działaniom mającym na celu wykrycie osób czerpiących korzyści z prania pieniędzy, zainteresowane instytucje i osoby powiadomią jednostkę wywiadu finansowego natychmiast po dokonaniu transakcji.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że jeżeli w trakcie kontroli przeprowadzanej przez właściwe władze w instytucjach i u osób objętych niniejszą dyrektywą albo w jakikolwiek inny sposób wykryte zostaną fakty mogące stanowić dowód prania pieniędzy, władze prowadzące kontrolę bezpośrednio i niezwłocznie powiadomią o tym jednostkę wywiadu finansowego.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, ze organy nadzorcze upoważnione z mocy ustawy lub przepisów wykonawczych do nadzorowania giełdy, rynku obrotu dewizowego oraz finansowych instrumentów pochodnych poinformują jednostkę wywiadu finansowego o wykryciu faktów mogących stanowić dowód prania pieniędzy.

Artykuł 23

Ujawnienie jednostce wywiadu finansowego informacji określonych w art. 19, 20, 21 przez instytucję lub osobę objętą niniejszą dyrektywą, pracownika lub dyrektora zarządzającego takiej instytucji lub osoby zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy nie stanowi naruszenia ograniczeń w zakresie ujawniania informacji ustanowionych umownie lub nałożonych na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych i nie naraża tej instytucji lub osoby, jej dyrektorów zarządzających i pracowników na jakikolwiek rodzaj odpowiedzialności.

Artykuł 24

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu ochrony pracowników instytucji lub osób objętych niniejszą dyrektywą, którzy zgłaszają podejrzenia odnośnie prania pieniędzy w ramach swoich struktur lub jednostce wywiadu finansowego przed narażeniem na groźby lub wrogie działania.

SEKCJA 2

ZAKAZ UJAWNIANIA INFORMACJI

Artykuł 25

Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą, ich dyrektorzy zarządzający i pracownicy nie powiadamiają klientów, których to dotyczy ani innych osób trzecich o przekazaniu informacji jednostce wywiadu finansowego, zgodnie z art. 19, 20 i 21 lub o tym, że jest lub może być prowadzone dochodzenie dotyczące prania pieniędzy.

Przypadki, gdy prawnicy wykonujący wolne zawody, notariusze, audytorzy, księgowi oraz doradcy podatkowi usiłują odwieść klienta od angażowania się w nielegalną działalność, nie stanowi to ujawnienia w rozumieniu ustępu pierwszego.

Rozdział IV

Rejestracja i dane statystyczne

Artykuł 26

Państwa Członkowskie zobowiążą instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do przechowywania następujących dokumentów, które mogą być wykorzystane w charakterze dowodów w każdym dochodzeniu związanym z przypadkiem prania pieniędzy:

(a) w przypadku procesu należytej staranności wobec klienta, kopię lub wypisy z wymaganych dowodów przez okres co najmniej pięciu lat od momentu zakończenia relacji z danym klientem;

(b) w przypadku stosunków handlowych i transakcji, dowody i rejestry pomocnicze składające się z oryginałów dokumentów lub kopii, które będą mogły być użyte w postępowaniach sądowych na mocy odpowiednich ustawodawstw krajowych, przez okres co najmniej pięciu lat, licząc od momentu wykonania transakcji lub zakończenia stosunków handlowych.

(c) w przypadku płatności gotówkowych w kwocie co najmniej 15 000 euro, potwierdzające dowody i zapisy księgowe przez okres co najmniej pięciu lat od momentu zrealizowania płatności gotówkowej.

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie zobowiążą instytucje objęte niniejszą dyrektywą do stosowania w swoich oddziałach i spółkach zależnych, w których posiadają większość udziałów mieszczących się w państwach trzecich środków zapewnienia należytej staranności wobec klienta i prowadzenia rejestracji co najmniej równoważnych z tymi, które określa niniejsza dyrektywa.

W przypadku, gdy ustawodawstwo państwa trzeciego nie zapewnia stosowania takich równoważnych środków, Państwa Członkowskie zapewnią, aby dane instytucje poinformowały o tym właściwe władze odnośnego państwa rodzimego.

2. Państwa Członkowskie i Komisja będą informować się wzajemnie o przypadkach, w których ustawodawstwo państwa trzeciego nie zapewnia stosowania środków wymaganych zgodnie z pierwszym punktem ustępu 1.

Artykuł 28

Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki w celu zapewnienia, aby ich instytucje kredytowe i finansowe były zdolne udzielać pełnych i natychmiastowych odpowiedzi na zapytania ze strony jednostki wywiadu finansowego lub innych władz wystosowane zgodnie z ich prawem krajowym dotyczące tego, czy instytucje te utrzymują lub utrzymywały w ciągu ostatnich pięciu lat stosunki handlowe z konkretnymi osobami fizycznymi lub prawnymi oraz charakteru tych stosunków.

Artykuł 29

Państwa Członkowskie zapewnią, że będą zdolne prowadzić przeglądy swoich systemów zwalczania prania pieniędzy poprzez prowadzenie wyczerpujących statystyk dotyczących kwestii związanych z efektywnością tych systemów.

Statystyki te winny obejmować, w minimalnym zakresie, liczbę sprawozdań dotyczących podejrzanych transakcji złożonych jednostce wywiadu finansowego, działania podjęte w wyniku tych sprawozdań oraz podawać, w stosunku rocznym, liczbę spraw, w których przeprowadzono dochodzenie, liczbę oskarżonych osób i osób skazanych za przestępstwa prania pieniędzy.

Rozdział V

Środki wykonawcze

SEKCJA 1

PROCEDURY WEWNĘTRZNE, SZKOLENIA I INFORMACJE ZWROTNE

Artykuł 30

Państwa Członkowskie nakażą instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą ustanowienie stosownych polityk i procedur należytej staranności wobec klienta, składania sprawozdań, rejestracji, kontroli wewnętrznej, oceny ryzyka, zarządzania ryzykiem i komunikacji w celu uprzedzenia i zapobiegania operacjom związanym z praniem pieniędzy.

Artykuł 31

1. Państwa Członkowskie zażądają od instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą podjęcia odpowiednich środków mających na celu upowszechnianie wśród swoich pracowników wiedzy o postanowieniach zawartych w niniejszej dyrektywie.

Środki te obejmą udział branych pod uwagę pracowników w specjalnych programach szkoleniowych, mających na celu pomoc w zidentyfikowaniu czynności mogących mieć związek z praniem pieniędzy, oraz udzielanie wskazówek dotyczących postępowania w razie takich przypadków.

W przypadku, gdy osoba fizyczna mieszcząca się w którejkolwiek z kategorii wymienionych w art. 2 ust. 3 podejmuje czynności zawodowe jako pracownik osoby prawnej, obowiązki zawarte w niniejszym artykule odnoszą się w większym stopniu do osoby prawnej niż do osoby fizycznej.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą będą miały dostęp do aktualnych danych dotyczących działalności osób zajmujących się praniem pieniędzy oraz wskazówek prowadzących do rozpoznawania podejrzanych transakcji.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, o ile będzie to wykonalne, udzielanie we właściwym terminie informacji zwrotnej na temat efektywności sprawozdań dotyczących podejrzeń co do prania pieniędzy i działań podjętych w ich wyniku.

SEKCJA 2

NADZÓR

Artykuł 32

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że kantory, trusty i spółki usługowe będą podlegały obowiązkowi uzyskania licencji lub rejestracji, a kasyna będą licencjonowanie w celu legalnego prowadzenia ich działalności.

2. Państwa Członkowskie zobowiążą właściwe władze do odmowy licencji lub rejestracji podmiotom określonym w ust. 1, jeśli władze te nie są w wystarczającym stopniu przekonane, że osoby faktycznie kierujące działalnością tych podmiotów lub użytkowników tych podmiotów są odpowiednimi osobami na odpowiednich stanowiskach.

Artykuł 33

1. Państwa Członkowskie zobowiążą właściwe władze do efektywnego monitorowania zachowywania zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy przez wszystkie instytucje i osoby nią objęte.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że właściwe władze będą posiadały odpowiednie uprawnienia, włącznie z możliwością otrzymywania informacji, oraz zasoby w ilości odpowiedniej do wykonywania swoich funkcji.

SEKCJA 3

KARY

Artykuł 34

Kary stosowane w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 35

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że osoby prawne można będzie pociągnąć do odpowiedzialności z tytułu naruszenia zobowiązań dotyczących rejestracji, identyfikacji klienta i zgłaszania podejrzanych transakcji określonych w niniejszej dyrektywie, które to naruszenia zostały popełnione na korzyść tych osób prawnych przez jakąkolwiek osobę, działającą indywidualnie lub jako część organu posiadającego wiodącą pozycję w ramach osoby prawnej, na podstawie:

a) pełnomocnictwa do reprezentowania osoby prawnej,

b) upoważnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej,

c) upoważnienia do sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej.

2. Oprócz przypadków już przewidzianych w ust. 1, Państwa Członkowskie zapewnią, że osoby prawne można będzie pociągnąć do odpowiedzialności w sytuacji, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie naruszeń określonych w ust. 1 z korzyścią dla danej osoby prawnej przez osobę będącą pod jej władzą.

Artykuł 36

Państwa Członkowskie zapewnią, że osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności z tytułu naruszeń obowiązków związanych z rejestracją, identyfikacją klienta i zgłaszaniem podejrzanych transakcji określonych w niniejszej dyrektywie podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym karom obejmującym, między innymi:

a) grzywny

b) zakaz dostępu do pomocy publicznej lub dotacji;

c) tymczasowy lub stały zakaz angażowania się w działalność o charakterze handlowym;

d) oddanie pod nadzór judykacyjny;

e) likwidację w drodze nakazu sądowego.

Rozdział VI

Środki wykonawcze i zmieniające

Artykuł 37

1. W celu uwzględnienia rozwoju technicznego w dziedzinie walki z praniem pieniędzy i zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 38 ust. 2, przyjmuje następujące środki wykonawcze:

(a) wyjaśnienie technicznych aspektów definicji zawartych w art. 1 ust. 2 i art. 3 ust 2 lit. a) i d), art. 5, 8, 9, 10, 11 i 12;

(b) ustanowienie szczegółowych zasad identyfikowania sytuacji stwarzających niskie ryzyko prania pieniędzy, określonych w art. 10 ust. 1, art. 10 ust. 1, 2 i 3;

(c) ustanowienie szczegółowych zasad identyfikowania sytuacji stwarzających wysokie ryzyko prania pieniędzy, określonych w art. 11;

(d) ustanowienie szczegółowych zasad identyfikowania sytuacji w których, zgodnie z art. 2 ust. 2, uzasadnione jest nie stosowanie niniejszej dyrektywy wobec niektórych przedsiębiorstw prowadzących działalności finansową na zasadzie sporadycznej lub w bardzo ograniczonym zakresie.

2. W celu uwzględnienia inflacji Komisja dostosuje kwoty, o których mowa w art. 2 lit. f), 6 lit. b), 9 ust. 1 i 10 ust. 2 lit. a) zgodnie z procedurą określoną w art. 38 ust. 2.

3. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 38 ust. 2 Komisja przyjmie decyzję stwierdzającą, że państwo trzecie nie spełnia warunków określonych w art. 10 ust. 1 lit. a), b) lub c) lub w art. 13 lit. b) lub że ustawodawstwo państwa trzeciego nie zapewnia stosowania środków wymaganych na podstawie art. 27 ust. 1, akapit pierwszy.

Artykuł 38

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zapobiegania Praniu Pieniędzy, zwany dalej "Komitetem".

2. Gdziekolwiek dokonano odniesienia do niniejszego punktu, mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając postanowienia jej art. 8.

Okres ustalony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwali własny regulamin wewnętrzny.

Rozdział VII

Postanowienia końcowe

Artykuł 39

W ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy i co roku w ciągu co najmniej trzech kolejnych lat, Komisja sporządzi raport dotyczący wykonania niniejszej dyrektywy I przedstawi go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 40

Dyrektywa 91/308/EWG traci moc.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy będą interpretowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytywane zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.

Artykuł 41

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [wstawić datę przypadającą 12 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy]. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

   Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 42

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 43

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, […]

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*
[…]	*[…]*

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 91/308/EWG
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 2
Artykuł 1 ust. 2 lit. a) - c) i e)	Artykuł 1 lit. C
Artykuł 1 ust. 2 lit. d)	
Artykuł 2 ust. 1	Artykuł 2a ust.1
Artykuł 2 ust. 2	Artykuł 2a ust. 2
Artykuł 2 ust. 3 lit. a), b) i e) - g)	Artykuł 2a ust. 3 - 7
Artykuł 2 ust. 3 lit. c) i d)	
Artykuł 3 ust. 1 pkt.1	Artykuł 1 lit. A
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 2 lit. a)	Artykuł 1 lit. B pkt. 1
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 2 lit. b)	Artykuł 1 lit. B pkt. 2
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 2 lit. c)	Artykuł 1lit. B pkt. 3
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 2 lit. d)	Artykuł 1 lit. B pkt. 4
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 2 lit. e)	Artykuł 1 lit. B, pkt. 2
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 3	-
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 4	-
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 5	Artykuł 1lit. D
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 6	Artykuł 1lit. E, akapit pierwszy
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 7	Artykuł 1 lit. E, akapit drugi
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 7 lit. a)	-
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 7 lit. b)	Artykuł 1lit. E, tiret pierwsze
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 7 lit. c)	Artykuł 1 lit. E, tiret drugie
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 7 lit. d)	Artykuł 1 lit. E, tiret trzecie
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 7 lit. e)	Artykuł 1 lit. E, tiret czwarte

Artykuł 3 ust. 1 pkt. 7 lit. f)	Artykuł 1 lit. E, tiret piąte i akapit trzeci
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 8	-
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 9	-
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 10	-
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 11	
Artykuł 3 ust. 1 pkt. 12	-
Artykuł 4	Artykuł 15
Artykuł 5	_
Artykuł 6 lit. a)	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 6 lit. b)	Artykuł 3 ust. 2
Artykuł 6 lit. c)	Artykuł 3 ust. 8
Artykuł 6 lit. d)	Artykuł 3 ust. 7
Artykuł 7 ust. 1 lit. a)	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 7 ust. 1 lit. b) - d)	-
Artykuł 7 ust. 2	-
Artykuł 7 ust. 3	-
Artykuł 8 ust. 1	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 8 ust. 2 i 3	
Artykuł 9	Artykuł 3 ust. 5 i 6
Artykuł 10 ust. 1 lit. a)	Artykuł 3 ust. 9
Artykuł 10 ust. 1 lit. b) i c)	
Artykuł 10 ust. 2 lit. a)	Artykuł 3 ust. 3
Artykuł 10 ust. 2 lit. b)	Artykuł 3 ust. 4
Artykuł 10 ust. 2 lit. c)	Artykuł 3 ust. 4
Artykuł 10 ust. 2 lit. d)	
Artykuł 10a	

Artykuł 11 ust. 1 pierwszy i drugi akapit	Artykuł 3 ust. 11
Artykuł 11 ust. 1, trzeci i czwarty akapit	-
Artykuł 11 ust. 2 i 3	-
Artykuł 12	-
Artykuł 13	-
Artykuł 13a	
Artykuł 14	-
Artykuł 15	-
Artykuł 16	-
Artykuł 17	Artykuł 5
Artykuł 18	
Artykuł 19	Artykuł 6 ust. 1 i 2
Artykuł 20	Artykuł 6 ust.3
Artykuł 21	Artykuł 7
Artykuł 22	Artykuł 10
Artykuł 23	Artykuł 9
Artykuł 24	-
Artykuł 25, ustęp pierwszy	Artykuł 8 ust. 1
Artykuł 25, ustęp drugi	
Artykuł 26 lit. a)	Artykuł 4, tiret pierwsze
Artykuł 26 lit. B	Artykuł 4, tiret drugie

Artykuł